

BERGEN TINGRETT

DOM

Avsagt: 18.02.2019 i Bergen tingrett, Bergen

Saksnr.: 18-014437TVI-BERG/3

Dommer: Tingrettsdommer Berit Sangolt

Saken gjelder: Spørsmål om erstatningsansvar etter yrkesskade

Advokat Jon Olav Holvik

mot

Tryg Forsikring

Advokat Jo Gjennestad
v/advokatfullmektig Siren Kristoffersen

DOM

Retten skal ta stilling til om saksøker har sannsynliggjort en hendelse 10. mai 2013, og om denne i så fall er å anse som en arbeidsulykke etter yrkesskadeloven. Videre om saksøkers plager i høyre albue står i årsakssammenheng med en slik hendelse.

Framstilling av saken:

er født i 1952. I 2013 arbeidet han som matros om bord i båten M/V Ocean Sky. Båten hadde i mai/juni 2013 et verkstedsopphold i Polen for diverse reparasjons- og vedlikeholdsarbeider.

Den skade som saksøker gjør gjeldende som yrkesskade, skal ha skjedd om bord i båten 10. mai 2013. Saksøker hadde i oppgave å utføre diverse vedlikeholdsarbeid, og en av arbeidsoppgavene var å stramme til mutre på luker til brennstofftankene i maskinrommet. Disse var plassert under dekk. Vanligvis ville tilkomsten til disse vært ved å åpne en luke på dekk. Dette var ikke mulig på grunn av utstyr som sto plassert på dekk i forbindelse med reparasjonsarbeidene, slik at tilkomsten var annerledes denne dagen. Retten kommer tilbake til dette i rettens vurderinger. Saksøker har forklart at da han skulle stramme til den siste mutteren, kjente han en smerte i høyre albue. Saksøkte har blitt operert i albuen, og det ble konstatert avrevet strekksene. Saksøker har nedsatt funksjon i høyre underarm, med redusert kraft, følelse og smerter. Det er gjort gjeldende at denne skaden fyller kravene til en arbeidsulykke og er årsaken til saksøkers arbeidsuførhet i dag.

Rederiet saksøker var ansatt i, Atlantic Offshore Beta AS, hadde gjennom Norsk rederiforbund sine forsikringsdekninger i Tryg Forsikring. Saksøker reiste krav mot Tryg Forsikring NUF (heretter også benevnt saksøkte). Saksøkte avviste ansvar. Saksøker tok ut søksmål for Bergen tingrett ved stevning 25. januar 2018. I tilsvaret 20. februar 2018 bestred saksøkte ansvar. Retten oppnevnte medisinsk sakkyndig. Den rettsoppnevnte, overlege Eirik Vikane leverte sin sakkyndig erklæring 7. november 2018. Hovedforhandling ble holdt 17. og 18. desember 2018. Saksøker ga partsforklaring, det ble ført tre vitner samt at den rettsoppnevnte sakkyndige redegjorde for sitt arbeid.

Saksøkerens påstandsgrunnlag i korte trekk

Saksøkerens påstand:

1. Tryg Forsikring NUF er erstatningsansvarlig for den skade pådro seg 10. mai 2013.
2. tilkjennes saksomkostninger.

Skadehendelsen skjedde 10. mai 2013. Det var svært vanskelig tilkomst og saksøker skulle ikke blitt pålagt dette arbeidet. Arbeidet skulle heller blitt utsatt til dekket hadde blitt ryddet og man kunne fått bedre tilkomst gjennom luke i dørken.

De fire vilkår som oppstilles for whiplashskader kan ikke brukes direkte. Det skal skje en fri bevisvurdering.

Vel er det slik at saksøker ikke oppsøkte lege initialt etter hendelsen. Men det er hørt tre leger som alle bekrefter at saksøker har vært utsatt for et traume som passer godt for slik saksøkers skade er per i dag. Saksøkers fastlege tok skaden alvorlig, og sendte saksøker til MR i Bergen ved første konsultasjon. Den rettsoppnevntes reservasjoner i sakkyndigerklæringen er ikke til stede etter bevisførselen. Det vises til at legejournaler for de siste 10 år før skadehendelsen nå er fremlagt, og de viser at det ikke er noe annet i forkant som kan forklare saksøkers plager. Reservasjonen fra den rettsoppnevnte er for det tilfelle at saksøker holder en annen hendelse i mellomtiden skjult, noe det ikke er grunnlag for å hevde. Saksøker har sannsynliggjort at skaden skjedde om bord mens de var i Polen.

Saksøker ble skadet i arbeidstiden. Skaden skjedde plutselig og uforutsett, jf. yrkesskadeforsikringsloven § 11 første ledd første pkt bokstav a. Subsidiært anføres det at skaden dekkes av det utvidede yrkesskadebegrep i § 11 første ledd pkt c.

Samtlige vilkår er oppfylt, og Tryg ansvarlig.

Saksøktes påstandsgrunnlag i korte trekk

Saksøktes påstand:

Tryg Forsikring NUF frifinnes og tilkjennes omkostninger for tingretten.

Saksøkte bestrider at det har skjedd en arbeidsulykke, både i yrkesskadeloven § 11 bokstav a og c sin forstand. Partene er uenige om hvilket faktum som skal legges til grunn for det anførte arbeidsuhellet. Saksøkte fremhever at det ikke foreligger bevisnær dokumentasjon. Det ble ikke nevnt noe om arbeidsuhell ved legebesøket 25. juni 2013. Først etter 46 dager oppsøkte saksøkte lege, og da har legen skrevet «???» i journalen etter arbeidsuhell. Frem til november 2013 beskrives hendelsen mindre dramatisk enn det den deretter gjør. Det kan ikke utelukkes at saksøker fikk smerter eller plager, men ut fra den tidsnære dokumentasjonen kan det ikke sannsynliggjøres at det har skjedd en ulykkeshendelse.

Subsidiært gjøres det uansett gjeldende at vilkåret for arbeidsulykke ikke er oppfylt. Alle skader på arbeidsplassen er ikke yrkesskade.

Når det gjelder det markerte arbeidsulykkebegrepet, så er det i denne saken ikke noe i den ytre situasjonen som utviklet seg på en unormal måte. At taket glapp finnes det ikke tidsnær dokumentasjon på. Han falt ikke og fikk heller ikke noe over seg. Dokumentasjonen viser at han ikke var utsatt for en ytre hending, og da faller hendelsen utenfor det markerte begrepet.

Når det gjelder det avdempede arbeidsulykkebegrepet, så er det krav om en ytre hendelse, men dette er noe avdempet gjennom skyggedommen og senere avgjørelser. I denne saken lå arbeidsoppgavene innenfor det normale. Saksøker har ikke utført arbeidsoppgaver utenfor de normale rammene. Vedlikeholdsarbeid hører til hans stilling. Det å skru mutre var en vanlig arbeidsoppgave. Saksøker var klar over de trange forholdene og hvilken arbeidsstilling han måtte ha for å utføre arbeidet. Det var ingen usedvanlig belastning utover det normale i situasjonen.

Når det gjelder grunnlaget § 11c, gjør saksøkte gjeldende at saksøker ikke utførte en arbeidsoperasjon nær faregrensen for skade, at det ikke var en uvanlig arbeidsoppgave og at saksøker hadde god kontroll over situasjonen. Videre er det pekt på at dersom saksøker får medhold, vil det innebære en utvidelse av bestemmelsens anvendelsesområde.

Årsakssammenheng: Det anføres at det uansett ikke er årsakssammenheng mellom hendelsen og senere plager. Det anføres at det er usikkert om hendelsen kunne medføre skade. Det er heller ikke tidsnære bevis som dokumenterer akuttsymptomer, og faktum fremstår usikkert. Det gjøres også gjeldende at det ikke er sannsynliggjort sammenheng mellom ulykken og saksøkers senere plager. Det er mulig saksøker har plager, men de kan ikke knyttes til en spesiell ulykkeshendelse på båten.

Rettens vurdering

Retten bemerker innledningsvis at partene er enige om at saksøker var yrkesskadedekket på tidspunktet for den anførte hendelsen 10. mai 2013, og at saksøkte er ansvarlig yrkesskadeforsikringsselskap. Tema er om det har skjedd en arbeidsulykke som omfattes av yrkesskadeforsikringsloven, og i så fall om det er årsakssammenheng mellom en slik arbeidsulykke og saksøkers plager i høyre albue.

Det er saksøker som har bevisbyrden for at vilkårene for forsikringsdekning er oppfylt, og beviskravet er alminnelig sannsynlighetsovervekt. Ved bevisvurderingen tar retten utgangspunkt i de prinsippene som er fremholdt av Høyesterett om at bevis vil kunne ha forskjellig kvalitet og tyngde. Herunder at nedtegnelser og annet foretatt i nær tid til det forhold som skal klarlegges, vil være av særlig stor betydning ved bevisvurderingen. Dette vil særlig gjelde der senere forklaringer, nedfellelser mv. står i motstrid til det som kan utledes av de tidsnære bevis. Motstridende forklaringer gitt etter at tvist er oppstått har generelt mindre bevisverdi.

Det følger av yrkesskadeforsikringsloven § 11 første ledd bokstav a at yrkesskadeforsikringen skal dekke skade og sykdom forårsaket av arbeidsulykke. Begrepet «arbeidsulykke» skal forstås i samsvar med det tilsvarende begrepet i folketryktdloven § 13-3 annet ledd. Det forutsettes i forarbeidene til yrkesskadeforsikringsloven at bestemmelsene skal forstås likt. Videre skrives det at trygderettspraksis kan gi veiledning ved tolkningen.

Folketrygdloven § 13-3 annet ledd lyder slik:

Som arbeidsulykke regnes en plutselig eller uventet ytre hending som medlemmet har vært utsatt for i arbeidet. Som arbeidsulykke regnes også en konkret tidsbegrenset ytre hending som medfører en påkjenning eller belastning som er usedvanlig i forhold til det som er normalt i vedkommende arbeid.

Bestemmelsen definerer dels et markert og dels et avdempet arbeidsulykkebegrep, henholdsvis i første og annet punktum.

Kravet til arbeidsulykke er et selvstendig vilkår, og innebærer at forsikringsdekningen ikke omfatter enhver skade som påføres under utøvelse av arbeid. Det nærmere innholdet av arbeidsulykkebegrepet har vært tema i mange rettsavgjørelser de senere årene.

Retten tar først stilling til om saksøker har maktet å sannsynliggjøre at det har skjedd et arbeidsuhell slik som han har anført, og som saksøkte har bestridt at er sannsynliggjort.

Det er på det rene at saksøker den 10. mai 2013 var på arbeid om bord på M/V Ocean Sky. Båten lå til kai ved et verft i Polen på grunn av reparasjonsarbeider. Den 10. mai 2013 hadde saksøker som oppdrag blant annet å teite til mutrer på luker til brennstofftankene i maskinrommet. Disse lå under dørken. Vanligvis ville arbeidet skjedd ved å åpne luker i dørken, men på grunn av nevnte reparasjonsarbeider var dørken dekket av diverse utstyr til bruk for reparasjonsarbeidene.

Hendelsen er ikke loggført, verken av kapteinen om bord eller av rederiet. Kapteinen om bord, Karl-Ove Thommassen, skrev den 13. november 2013, vel seks måneder etter den anførte skadehendelsen, følgende i en e-post til rederiet

«Dette er en ukjent skade for oss om bord. Har sjekket i papirene fra verkstedsoppholdet det er ikke loggført noen arbeidsskader i forbindelse med oppholdet i Polen.»

I e-post datert dagen etter skrev kapteinen blant annet følgende:

«Videre kan det bekreftes at [redacted] snakket om at han muligens hadde fått senebetennelse i albu og skulder, og at han regnet med at det ville bedre seg når han fikk roet ned armene på frituren.»

«Det viste seg i ettertid dessverre ikke å stemme helt med antagelsene, da det var mye mere alvorlig enn først antatt.»

Det er også dokumentert en e-post hvor det fremkommer at kapteinen bekreftet det som fremkommer av e-posten ovenfor i telefonsamtale med en ansatt i Sjømannsforbundet.

I e-postutveksling mellom en kollega av saksøker og en ansatt i Sjømannsforbundet, omtales at det var en hendelse om bord 10. mai 2013, herunder at saksøker pådro seg en skade og at hendelsen ble diskutert i etterkant.

Saksøker har om den anførte hendelsen forklart at han under arbeidet måtte ligge på siden, på dørken. Han måtte ta av seg hjelmen for å «kneke hodet inn under dørken». Han har forklart at han presset kroppen delvis ned under dørken. Det var lavt, og det var noen søyler under dørken som også gjorde det trangere å komme til. Han så ikke mutrene han skulle teite til, og han måtte strekke kroppen så langt han klarte for å komme til. Han har forklart at på grunn av den dårlige tilkomsten, hadde han så lite tak på mutrene at han måtte bruke alt han hadde av krefter for å få arbeidet gjort. Mens han holdt på med den siste mutteren kjente han en «forferdelig smerte». Dette ga seg litt da han kom opp og han fikk seg en kopp kaffe og smertestillende medisin. Han tenkte at det «kanskje ikke var så gale», og at det ville gå over.

Siktete var om bord frem til han gikk av vakt den 6. juni 2013. Han har forklart at albuen var veldig vond, at han spiste smertestillende tabletter, og at han tenkte at han måtte holde ut frem til friperioden. Da han kom hjem, gikk han ikke til legen. Han har forklart at han tenkte smertene ville gå over. Da friperioden gikk mot slutten og det nærmet seg ny tur, og plagene fortsatt var slik at han skjønte at han ikke ville makte arbeidet, gikk han til legen. Første legebesøk etter hendelsen var 25. juni 2013. Under diagnose er det skrevet «*Epikondylitt lateral*» og det fremkommer at legen henviste saksøker til MR.

Først i fastlegens journalnotat fra 2. juli 2013 er det skrevet noe om arbeid; «*Kom pga en dårlig arbeidsstilling ???*». Av epikrise fra Helse Førde datert 3. juli 2013 er det blant annet skrevet under aktuelt: «*Skadet seg på arbeid i mai i år (ca 10 mai). Først tolket som en tendinitt, men pga manglende bedring videre henvist til ortopedisk poliklinikk. Klinisk mistanke om radial kolleteral båndskade høyre albue.*»

NAV har godkjent saksøkers uførhet som yrkesskade. Skademeldingsskjema til Tryg ble fylt ut 20. november 2013.

Oppsummert er det altså ikke bevis tett opp til hendelsen. I sin forklaring for retten, utdypet fastlegen journalen. Han ga mer utfyllende opplysninger under hovedforhandlingen enn hva han gjorde i journalene. Han forklarte at allerede ved første konsultasjon, opplyste saksøker at plagene i albuen kom da han var på arbeid og at han forklarte hva som skjedde. Han husket ikke hvorfor han ikke skrev i journalen at det var en arbeidsulykke, men han fikk inntrykk av med en gang at det var en arbeidsskade.

Det er ikke motstrid mellom journalene og fastlegens opplysninger, men legens forklaring for retten er over syv år etter hendelsen, og gir en mer utfyllende forklaring av situasjonen i 2013 enn hva som fremkommer av legejournalene. Retten mener fastlegens utdyping av journalforklaring må tillegges begrenset vekt. Retten viser her til HR-2018-2344-A hvor det samme var tema. Høyesterett uttalte «Jeg mener derfor at det i bevisbedømmelsen her må legges stor vekt på de begivenhetsnære bevisene og mindre vekt på forklaringene i lagmannsretten».

Fastlegens forklaring understøtter imidlertid rettens inntrykk av saksøker. Under hovedforhandlingen fremsto saksøker som en meget forsiktig og beskjeden mann. Han forklarte seg nøkternt og uten overdrivelser. Retten kan ikke se at det er endringer i saksøkers forklaringer i løpet av årene som har gått siden skadehendelsen. De nyanser som måtte foreligge i legejournaler, som påpekt av saksøkte, kan like gjerne skyldes unøyaktigheter og språkproblemer på grunn av utenlandske leger, og gir ikke annet innhold enn hva saksøkte har forklart. Retten har for dette blant annet vektlagt forklaringen fra overlege Simone Mader, ortoped ved Helse Førde. Mader forklarte at hun kom til Norge i 2009, og at hun på grunn av språkproblemer kan ha misforstått noe av det saksøker sa. Retten kan uansett ikke se at nyanser i legejournalen som for eksempel «løsne» i stedet for «teite» til kan ha avgjørende betydning. Retten har heller ikke funnet andre forskjeller som gir grunn til å tvile på saksøkers forklaring.

Et sentralt moment for retten har vært den rettsoppnevntes forklaring. Han har forklart at for å få den skade som saksøker har, må det ha vært en vridningshendelse. Den rettsoppnevnte har forklart at skaden harmonerer godt med den beskrivelse av skadehendelsen saksøker har gitt i retten. Dette forklarte også overlege Mader, som er den som har operert saksøker. Det er nettopp en vridningshendelse saksøker har forklart seg om.

Etter en samlet vurdering har retten på denne bakgrunn funnet det sannsynliggjort at det skjedde en skadehendelse om bord den 10. mai 2013, og at den skjedde slik saksøker har forklart.

For at denne hendelsen skal omfattes av saksøktes ansvar, må den falle inn under arbeidsulykkebegrepet i yrkesskadeforsikringsloven § 11 jf. folketrygdloven § 13-3 annet ledd. Som beskrevet ovenfor inneholder § 13-3 annet ledd henholdsvis det markerte arbeidsulykkebegrep i første punktum og det avdempede arbeidsulykkebegrep i annet punktum.

Når det gjelder det markerte arbeidsulykkebegrep i første punktum, er retten enig med saksøkte i at saksøker ikke ble utsatt for en slik ytre hending som faller inn under det markerte arbeidsulykkebegrepet. Retten finner ikke grunn til å gå nærmere inn på dette.

Det sentrale spørsmålet for retten er om skadehendelsen omfattes av det avdempede arbeidsulykkebegrepet i annet punktum jf. arbeidsulykkebegrepet i folketrygdloven § 13-3 annet ledd annet punktum.

Etter ordlyden kreves det også etter annet punktum en *ytre hending*. Det er imidlertid fastslått i rettspraksis at det etter annet punktum ikke alltid kreves en slik ytre hending som ordlyden tilsier, jf. Rt-2005-1757 (skyggekjennelsen) og Rt-2007-882 (pallekjennelsen).

I pallekjennelsen fra avsnitt 37 beskrives dette slik:

Etter bestemmelsens ordlyd stilles det også for det avdempede arbeidsulykkebegrep krav om at skaden må skyldes en «ytre hending». I Rt-2005-1757 (Skyggekjennelsen) har imidlertid Høyesterett lagt til grunn at bestemmelsen på dette punkt ikke kan forstås i samsvar med ordlyden. På grunnlag av en gjennomgang av lovgivningshistorikken konkluderte Høyesterett her med at det i forhold til det avdempede arbeidsulykkebegrep ikke kan stilles noe absolutt krav om ytre hending. Med tilslutning fra de øvrige dommerne uttalte førstevoterende (avsnitt 51):

«Etter min mening må folketrygdloven § 13-3 andre ledd andre punktum forstås slik at det i tilfeller hvor arbeidstakeren på grunn av en vanskelig arbeidsstilling eller av andre grunner er blitt utsatt for en ekstraordinær belastning eller påkjenning, ikke stilles noe tilleggskrav om ytre hending. I slike tilfeller vil den vanskelige arbeidssituasjonen eller det forhold som har ført til den ekstraordinære påkjenning eller belastning, i seg selv kunne utgjøre tilstrekkelig ulykkesmoment.»

Dette ble fulgt opp i Rt-2009-1626 (danselærerdommen). I avsnitt 29 uttales det at

«avviket kan enten bestå i at arbeidstakeren har utført oppgaver som ligger utenfor rammene for arbeidet, eller i at ordinært arbeid har blitt gjennomført på uvanlig måte, men avviket må uansett ha medført en usedvanlig påkjenning eller belastning».

I fotballspillerdommen er det lagt til grunn at arbeidsulykkebegrepet til en viss grad er relativt. Høyesterett uttaler i avsnitt 36 følgende:

«Hva som må anses plutselig og uventet vil måtte bedømmes ut fra i hvilken sammenheng hendelsen finner sted.»

Og videre

«Spørsmålet er hvor vesentlig avviket fra det ordinære må være for at en arbeidsulykke foreligger».

Fast og langvarig trygdepraksis skal også tillegges vekt. Trygderetten har i flere avgjørelser lagt vekt på om arbeidet skjer marginalt under forhold nær faregrensen. I slike tilfeller vil selv små avvik fra normal arbeidsrutine kunne føre til ulykke. I Rikstrygdeverkets rundskriv til folketrygdloven blir Trygderettens praksis om skader som oppstår i forbindelse med løft, bæring og lignende, oppsummert slik:

«Skader oppstått i forbindelse med løft, bæring o.l. vil i alminnelighet ikke godkjennes som yrkesskade med mindre det har inntruffet noe ulykkesartet eller trygdede må anses å ha blitt utsatt for en usedvanlig påkjenning som ligger utenfor arbeidets vanlige ramme. I tilfeller hvor små avvik fra den normale arbeidsrutine lett medfører skade eller ulykke har vi imidlertid en mer liberal godkjenningspraksis idet det stilles mindre krav til ulykkesmomentet/det ekstraordinære for at hendelsen skal kunne godkjennes.

Dette gjelder for:

- løft av hjelpeløse og/eller urolige personer*
- løft av spesielt tunge gjenstander*
- løft eller arbeid i vanskelig/forkjært stilling hvor arbeidet utføres under forhold som ligger nær fare/skadegrensen.*

I disse sakene er det tilstrekkelig med et mindre avvik fra den daglige arbeidssituasjon før det anses å foreligge ekstraordinære forhold, og den skadevoldende hendelsen må bare inneholde et ganske lite uventet tilleggsэлемент for at et ulykkesmoment anses å foreligge.....».

Selv om mange av de sentrale avgjørelsene refererer seg til løft og andre hendelser som ikke er tilfellet i nærværende sak, legger retten til grunn at de samme vurderinger vil gjelde også for andre arbeidsprosesser, som for eksempel skjer i en vanskelig/forkjært stilling.

Retten legger til grunn at der det ikke kan konstateres en ulykkesartet hendelse, slik som her, kreves det at arbeidstakeren utsettes for en påkjenning eller belastning utenfor arbeidets alminnelige ramme. Det må ha skjedd et avvik fra vedkommende arbeid.

I Rt-2009-1626 (musikk lærerdommen) uttales det i avsnitt 29 at kravet til avvik

«enten kan bestå i at arbeidstakeren har utført oppgaver som ligger utenfor rammene for arbeidet, eller i at ordinært arbeid har blitt gjennomført på en uvanlig måte, men avviket må uansett ha medført en usedvanlig påkjenning eller belastning».

Nettopp dette mener retten var tilfelle da saksøker ble skadet.

Retten er enig med saksøkte i at det å utføre vedlikehold om bord var innenfor saksøkers normale arbeidsoppgaver. Det lå ikke noe ekstraordinært i at denne oppgaven ble utført. Det inngikk i saksøkers stilling å utføre vedlikehold. Dette er heller ikke bestridt av saksøker.

Det sentrale for retten er imidlertid at måten arbeidsoperasjonen ble utført på innebar et avvik fra det normale, og medførte at saksøker ble utsatt for en usedvanlig påkjenning og belastning. Ut fra rettspraksis, bl.a. pallekjennelsen, må det anses tilstrekkelig med et noe redusert avvik fra normalutførelsen. Men som det er inntatt fra pallekjennelsen ovenfor, kreves det også i disse situasjonene et «uventet tilleggsmoment» for å konstatere et ulykkesmoment. Et moment er om det er en risikofylt arbeidsoperasjon nær faregrensen for skade. I utgangspunktet er det ikke en risikofylt arbeidsoperasjon å teite til mutre. Imidlertid var måten arbeidet måtte utføres på, grunnet at den vanlige måten å utføre arbeidet på var hindret, langt mer krevende. Retten har vært noe i tvil om arbeidsoperasjonen var nær faregrensen for skade, men er kommet til at dette er sannsynliggjort. Retten har ved denne vurderingen særlig lagt vekt på tilkomsten til mutrene. Selv om saksøker var kjent med mutrenes utforming, var han på grunn av det som er beskrevet ovenfor, ikke kjent med hvilken arbeidsstilling som måtte benyttes, og han måtte åle seg frem for å få tilkomst. Han så heller ikke mutrene fra den stillingen han måtte ha for å utføre arbeidet. Ved denne arbeidsstillingen hadde saksøker ikke slik kontroll over situasjonen som han ville hatt ved vanlig tilkomst til mutrene. Dette er en annen situasjon enn hva som for eksempel var i pallekjennelsen og musikkklærerdommen. Det er også en annen situasjon enn i FinKN-2018-395. I FinKN-2018-395 var arbeidsstillingen kjent av den forsikrede, noe som altså ikke var tilfellet for saksøker i nærværende sak.

Retten har også sett hen til at det var nødvendig å bruke kraft for å teite til, beskrevet av saksøker som all kraft han hadde. Retten legger til grunn at dette i seg selv ikke var uvanlig, men som sammen med den unormale og uvante arbeidsstillingen for dette arbeidet skapte et ekstra faremoment.

Etter en samlet vurdering er retten på denne bakgrunn kommet til at skadehendelsen faller innenfor det avdempede ulykkesbegrepet i folketrygdloven § 13-3 annet ledd annet punktum, og derved innenfor dekningsområdet etter yrkesskadeforsikringsloven § 11 første ledd bokstav a.

Retten føyer til at dette resultatet også harmonerer best med lovgivers intensjoner, jf. NOU 1988:6 Erstatning og forsikring ved yrkesskade, side 18 flg. Det var i arbeidsgivers interesse at dette arbeidet skjedde denne dagen, saksøker ble pålagt å utføre arbeidet, under forhold som verken var vanlige eller gunstige for saksøker som arbeidstaker.

Det er etter dette ikke nødvendig for resultatet å ta stilling til det anførte ansvarsgrunnlaget i yrkesskadeforsikringsloven § 11 første ledd bokstav c.

Retten går så over til å vurdere om det er tilstrekkelig årsakssammenheng mellom skadehendelsen og saksøkers plager i høyre albue.

Det er ingen tvil om at saksøker har skade i høyre albue. Den rettsoppnevnte har vurdert skaden i høyre arm til en medisinsk invaliditet på 15 %.

Det er saksøker som har bevisbyrden for å sannsynliggjøre årsakssammenheng. Det skal foretas en vanlig bevisvurdering, hvor det tas hensyn til om den aktuelle hendelsen kunne medføre den aktuelle skaden, om saksøkers symptomer tyder på sammenheng mellom hendelsen 10. mai 2013 om bord på båten, og om det er andre sannsynlige årsaker til albueskaden, jf. også Rt-2007-1370.

Saksøker har forklart at han umiddelbart fikk akutt sterke smerter. Ved å ta smertestillende tabletter klarte han imidlertid å gjennomføre turnusen om bord på båten. Han ville «roe ned» for å se hvordan det gikk. Da han etter å ha vært hjemme en tid skulle forsøke å male huset, og ikke klarte å holde rundt malerkosten, og det samtidig nærmet seg tid for arbeidsperiode, oppsøkte han lege.

Det er fra dette tidspunktet en rekke journaler fra blant annet lege, spesialister og fysioterapeut. MR av saksøkers høyre arm viste tegn til delvis avrivning av festet til strekksenen i albuen. Saksøker ble operert 22. januar 2014 blant annet av overlege Mader. Hun forklarte at skaden kunne ses under operasjonen,

Saksøker har forklart at han har konstante smerter fra høyre albue og ned til fingrene. Han har ikke styrke til å bruke armen normalt. Han greier ikke å holde noe med høyre arm og har lett for å miste ting dersom han forsøker. Han hovner også lett opp når han bruker høyre arm.

På bakgrunn av legejournalene, den rettsoppnevntes redegjørelse og fastlegens forklaring legger retten til grunn at saksøker ikke tidligere har hatt problemer med høyre albue.

På bakgrunn av forklaringene fra den rettsoppnevnte og fra overlege Mader, legger retten til grunn som sannsynliggjort at hendelsen om bord på båten kunne føre til slik skade som saksøker har. Den rettsoppnevnte har forklart at dersom saksøkers forklaring legges til grunn, vurderer han det som sannsynlig at hendelsen kan føre til slik skade saksøker har i høyre albue.

Det er ikke tvilsomt at skaden skyldes et vridningstraume, slik som redegjort for av den rettsoppnevnte og av overlege Mader. Retten vurderer det slik at det er to alternative årsaksforhold i saken. Enten at skaden er oppstått ved hendelsen om bord i båten slik saksøker har forklart, eller at saksøker har hatt et annet vridningstraume i høyre albue som ikke er kjent, altså som saksøker har holdt skjult.

Retten er enig med saksøkte i at det vanligvis er en svakhet at saksøker ikke oppsøkte lege rett etter hendelsen. I denne saken stiller det seg imidlertid annerledes.

Saksøker har gitt en troverdig forklaring om traumet 10. mai 2013, og om symptomene i ettertid. Saksøkers forklaring støttes opp av den rettsoppnevntes erklæring og forklaring for retten om skaden, samt av overlege Mader. Det er ingen holdepunkter i saken for at saksøkers forklaring er uriktig. Det er heller ingen holdepunkter i saken for at det har skjedd en annen skadehendelse som saksøker har unnlatt å fortelle om. Det at saksøker ikke oppsøker lege rett etter hendelsen, er samme måte som han også håndterte en annen skade i 2011 på. Han oppsøkte heller ikke da lege før en tid etter hendelsen. Han har forsøkt å leve med plagene og hadde ikke behov for å oppsøke lege raskt. Saksøker har forklart at han ikke trodde «det var så gale som dette», hvilket også underbygges av at det først ved MR-undersøkelse, og ikke minst ved operasjonen, at skadeårsak og omfang ble påvist.

Retten har videre funnet det sannsynliggjort at symptomene har vart siden skadehendelsen og frem til i dag. Fra saksøker oppsøkte lege og frem til nå, er det fremlagt en rekke journaler m.v. som beskriver den avrevne strekksenen i høyre albue. Dette er også gjennomgått både av overlege Mader og den rettsoppnevnte. Den rettsoppnevnte har forklart at saksøker har hatt en adekvat symptomutvikling.

Retten kan ikke se at det er andre sannsynlige forklaringer på saksøkers plager i høyre albue. Som beskrevet ovenfor må det ha vært et vridningstraume for å få en slik skade som saksøker har, og det er kun to alternative skadetraumer, hendelsen 10. mai 2013 og eventuelt en av saksøker ikke opplyst hendelse, som retten ikke har funnet holdepunkter for. Retten viser for dette også til erklæringene fra kapteinen om bord og en kollega, som begge ut fra dette kan legges til grunn var kjent med ulykkeshendelsen.

Retten har etter dette kommet til at saksøker har maktet å sannsynliggjøre at det foreligger tilstrekkelig årsakssammenheng, både faktisk og rettslig.

Vilkårene for erstatning er dermed oppfylt. Erstatningsutmålingen er ikke en del av saken.

Saksøker har vunnet saken og har krav på å få dekket sine sakskostnader, jf. tvisteloven § 20-2 første og andre ledd. Unntakene i bestemmelsens tredje ledd er ikke anvendelige i denne saken.

Advokat Jon Olav Holvik har inngitt kostnadsoppgave stor kroner 189 272,50.

Advokat Siren Kristoffersen hadde ikke merknader til Holviks kostnadsoppgave, og retten finner etter en helhetsvurdering at kostnadene anses nødvendige og rimelige, jf. tvisteloven § 20-5.

I tillegg er det krevd kroner 3000 i reisekostnader for saksøker. Partens egne reise- og oppholdsutgifter forbundet med rettssaken kan kreves dekket som sakskostnader. Retten tar kravet til følge.

Sakskostnadene settes etter dette til kroner 192 272,50.

Dommen er ikke avsagt innen lovens frist grunnet dommerens arbeidsbyrde i perioden, og mellomliggende rettsferie (jul). Prosessfullmektigene har vært orientert underveis.

DOMSSLUTNING

1. Tryg Forsikring NUF er erstatningsansvarlig for den skade pådro seg 10. mai 2013.
2. Tryg Forsikring NUF betaler sakskostnader til innen 14 – fjorten- dager etter forkynnelsen av dommen med kroner 192 272,50 – etthundreogtittitotusentohundreogsyttitofemti-.

Retten hevet

Berit Sangolt

Veiledning om anke i sivile saker vedlegges.